

Πνευματική απροθυμία

/ Γνώμες

Η παραβολή των βασιλικών γάμων λίγες φορές διαβάζεται στην Εκκλησία. Ανήκει στις τελευταίες Κυριακές του Ματθαίου και για να προλάβει να διαβαστεί προ της εορτής του Υψώσεως του Σταυρού (14 Σεπ.), πρέπει να έχουμε το Πάσχα αρκετά νωρίς.

- *Του π. Δημητρίου Μπόκου*

Είναι παραπλήσια της παραβολής του μεγάλου δείπνου που διαβάζεται πάντα προ της εορτής των Χριστουγέννων. Ένας βασιλιάς (ο Θεός) με την ευκαιρία των γάμων του υιού του κάνει μεγάλο τραπέζι και καλεί πλήθος ανθρώπων, αλλά οι καλεσμένοι δεν προσέρχονται (Κυριακή 14^η Ματθαίου).

Οι λόγοι; Πολλοί. Κάποιοι δεν ήθελαν καθόλου να πάνε. Δεν είχαν από όρεξη τον βασιλιά. Κάποιοι όχι μόνο δεν πήγαν, αλλά και ενοχλήθηκαν κιόλας. Έπιασαν τους δούλους που μετέφεραν τα προσκλητήρια του γάμου, τους έβρισαν και τους σκότωσαν. Μα η πράξη τους είχε τις ανάλογες συνέπειες. Ο βασιλιάς οργίστηκε. Έστειλε τα στρατεύματά του και τους εξολόθρεψε. Και την πόλη τους την έκαψε.

Αλλά υπήρξαν και κάποιοι άλλοι, που δεν είχαν αντίρρηση να πάνε, αλλά απλώς το αμέλησαν. Δεν το έβαλαν σε άμεση προτεραιότητα. Προτίμησαν να πάνε στις δουλειές τους πρώτα, άλλος στο χωράφι του, άλλος στο μαγαζί του, και τελικά ξεχάστηκαν και δεν πήγαν. Άφησαν τον γάμο και πήγαν για πουρνάρια, που λέμε.

Αυτοί είμαστε εμείς. Οι Χριστιανοί!

Δεν λέμε όχι στον Θεό, θέλουμε να πάμε στο τραπέζι του, να μπορούμε στη Βασιλεία του, δεν κάνουμε όμως και τίποτε γι' αυτό. Αδιαφορούμε, αμελούμε, βαριούμαστε όταν πρόκειται για τα πνευματικά. Με το ζόρι να κάνουμε προσευχή, με το ζόρι να νηστέψουμε, με το ζόρι να πάμε στη Λειτουργία (σχεδόν στο «Δι' ευχών»). Πολλές φορές τα παρατάμε και εντελώς, υπόδουλοι όντες εκούσια, με τη γνώμη μας, στη ραθυμία «των ηδονών του βίου». Προτιμάμε την άνεση, να μη στριμωχτούμε σε τίποτε. Να μην κοπιάσουμε πνευματικά. Τρέχουμε πρόθυμοι στις άλλες δουλειές, αλλά, αν είναι για προσευχή, μας πιάνει απροθυμία, ραθυμία, υπνηλία.

Η κατάσταση της πνευματικής αμέλειας και αδιαφορίας ονομάζεται ακηδία (αφροντισιά). Είναι κάτι που συνοδεύει κάθε άνθρωπο. Με αυτήν πολεμάει ο διάβολος και τους αγίους. Αισθάνονται και αυτοί πολλές φορές στον πνευματικό τους αγώνα κόπωση. Την τάση να εγκαταλείψουν τα πάντα. Μα αν συμβεί κάτι τέτοιο, μπορεί να τα χάσουν όλα. Όταν χαλαρώνει ο άνθρωπος, είναι δύσκολο να ξαναμπεί στο πρόγραμμά του.

Γι' αυτό, καλό είναι ο Χριστιανός να έχει έναν ήπιο κανόνα προσευχής, για να μπορεί να τον κάνει πάντα, σταθερά, με μικρή σχετικά προσπάθεια. Ωστε και σε δύσκολη κατάσταση αν βρεθεί, να μπορεί με λίγο έστω κόπο να τον κάνει και όχι να τον εγκαταλείψει εντελώς. Να έχει «μικράν εργασίαν και μένουσαν, παρά μεγάλην και ταχέως κοπτομένην».

Άκριτοι ενθουσιασμοί, υπερβολική προσπάθεια άσκησης, προσευχής κ. λ. π., κουράζουν γρήγορα και οδηγούν συνήθως στην πλήρη εγκατάλειψη. Όσο όμως κουρασμένοι και νυσταγμένοι και αν είμαστε, μια μικρή, ελάχιστη προσευχή μπορούμε πάντα να την κάνουμε.

Οι άγιοι, έμπειροι στις πνευματικές παγίδες του διαβόλου, δίνουν πολλές

συμβουλές για την ακηδία.

Ο άγιος Αντώνιος σκοτίστηκε κάποτε από πολλούς λογισμούς και έπεσε σε ακηδία. Ζήτησε τότε βοήθεια από τον Θεό και βλέπει κάποιον απέναντί του να ασχολείται με εργόχειρο (να πλέκει καλάθια). Σε λίγο ο άγνωστος σηκώθηκε και έκανε τις προσευχές του και πάλι κάθισε και συνέχισε το εργόχειρό του, πλέκοντας τα καλάθια του.

Μετά ξανασηκώθηκε για προσευχή και πάλι κάθισε για εργασία. Ήταν άγγελος σταλμένος από τον Θεό να διδάξει τον Αντώνιο, δείχνοντάς του ένα εύκολα εφαρμόσιμο πνευματικό πρόγραμμα. «Έτσι κάνε και θα σωθείς», του είπε.

Ναι! Θέλει λίγο αγώνα και υπομονή η ακηδία.

Αλλά δεν είναι ανίκητη.